

przesyłają te wnioski do prezydiów powiatowych rad narodowych (powiatowych zarządów rolnictwa).

3. Powiatowe zarządy rolnictwa za pośrednictwem organów służby rolnej sprawdzają te wnioski w terenie, a następnie przedkładają je prezydiom powiatowych rad narodowych, które podejmują uchwały o przeznaczeniu gruntów do zalesienia.

§ 4. Prezydium powiatowych rad narodowych (samodzielne referaty leśnictwa) po otrzymaniu wniosków od powiatowych zarządów rolnictwa przesyłają te wnioski do prezydiów wojewódzkich rad narodowych (samodzielnych oddziałów

leśnictwa), które decydują o zarządzeniu zalesień na koszt Państwa.

§ 5. Wnioski w sprawie zalesienia na koszt Państwa gruntów leśnych określonych w § 1 mogą składać do prezydiów wojewódzkich rad narodowych prezydium gromadzkich rad narodowych za pośrednictwem prezydiów powiatowych rad narodowych oraz organy przedsiębiorstw lasów państwowych za pośrednictwem dyrektorów okręgów lasów państwowych.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa: J. Dąb-Kociol

721

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA

z dnia 26 czerwca 1956 r.

w sprawie sporządzania dla lasów nie stanowiących własności Państwa planów gospodarstwa leśnego na koszt Państwa.

Na podstawie art. 19 ust. 3 dekretu z dnia 26 kwietnia 1948 r. o ochronie lasów nie stanowiących własności Państwa (Dz. U. z 1948 r. Nr 24, poz. 165 i z 1956 r. Nr 6, poz. 30) zarządza się, co następuje:

§ 1. Plan gospodarstwa leśnego może być sporządzony

na koszt Państwa dla lasów zarządzanych przez rolnicze spółdzielnie produkcyjne oraz dla lasów gromadzkich i stanowiących wspólnoty gruntowe.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa: J. Dąb-Kociol

722

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA

z dnia 26 czerwca 1956 r.

w sprawie udzielania przez organy przedsiębiorstw lasów państwowych posiadaczom lasów nie stanowiących własności Państwa, nie zorganizowanym w zespoły leśne, pomocy przy zagospodarowywaniu i ochronie tych lasów.

Na podstawie art. 20 ust. 4 dekretu z dnia 26 kwietnia 1948 r. o ochronie lasów nie stanowiących własności Państwa (Dz. U. z 1948 r. Nr 24, poz. 165 i z 1956 r. Nr 6, poz. 30) zarządza się, co następuje:

§ 1. Organy przedsiębiorstw lasów państwowych udzielają posiadaczom lasów nie zorganizowanym w zespoły leśne pomocy materialnej polegającej na bezpłatnym przydzielaniu materiałów sadzeniowych, bezpłatnym wypożyczaniu w miarę możliwości narzędzi do sadzenia, udostępnianiu środków do zwalczania szkodliwych owadów leśnych i pasożytów roślinnych (lepu przeciwigąsienicowego, cieczy kalifornijskiej, bordoskiej, warszawskiej) po cenie kosztów własnych oraz zwalczaniu środkami i kosztem przedsiębiorstw lasów państwo-

wych szkodliwych owadów leśnych i pasożytów roślinnych w przypadkach masowego ich rozmnażania się.

§ 2. Organy przedsiębiorstw lasów państwowych udzielają posiadaczom wymienionym w § 1 również pomocy fachowej polegającej na udzielaniu porad i wskazówek fachowych, zwłaszcza przy wykonywaniu zabiegów gospodarczo-leśnych związanych z przygotowywaniem gleby do zalesień, z sadzeniem, siewem, pielęgnowaniem gleby i drzewostanu, ochroną lasu i melioracjami leśnymi.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa: J. Dąb-Kociol

723

ZARZĄDZENIE MINISTRA TRANSPORTU DROGOWEGO I LOTNICZEGO

z dnia 25 czerwca 1956 r.

w sprawie używania samochodów prywatnych w sprawach służbowych.

Na podstawie § 21 ust. 3 zarządzenia nr 44 Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1955 r. w sprawie zasad używania samochodów osobowych jednostek organizacyjnych administracji państwowej, gospodarki uspołecznionej i organizacji

społecznych oraz kontroli ich stosowania (Monitor Polski Nr 19, poz. 193, Nr 74, poz. 915 i Nr 116, poz. 1522) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy niniejszego zarządzenia stosuje się do przypadków, w których z braku służbowych samochodów osobowych w jednostkach organizacyjnych administracji państwowej, gospodarki społecznej i organizacji społecznych, zwanych dalej w skróceniu „jednostkami organizacyjnymi”, używa się w sprawach służbowych samochodów osobowych lub motocykli, stanowiących własność osobistą pracowników tych jednostek, zwanych dalej w skróceniu „pojazdami prywatnymi”.

§ 2. Przy używaniu pojazdów prywatnych w sprawach służbowych mają odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 5, 6 i 7 zarządzenia nr 44 Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1955 r. (Monitor Polski Nr 19, poz. 193, Nr 74, poz. 915 i Nr 116, poz. 1522) oraz przepisy okólnika nr 40 Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 lutego 1952 r. w sprawie zasad używania środków lokomocji do przejazdów miejscowych we władzach, urzędach i przedsiębiorstwach państwowych (Monitor Polski Nr A-20, poz. 249), a ponadto przepisy niniejszego zarządzenia.

§ 3. 1. Użycie pojazdu prywatnego w sprawach służbowych może nastąpić na podstawie karty drogowej samochodu osobowego, wydanej używającemu pojazd przez przełożonego jednostki organizacyjnej, a w przypadkach przejazdów na dalekich odcinkach — ponadto na podstawie delegacji służbowej na samochód, wydanej zgodnie z § 7 powołanego w § 2 zarządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1955 r.

2. Przy przejazdach na dalekich odcinkach pojazd powinien być użyty do równoczesnego przewozu kilku pracowników, jeżeli udają się w tym samym kierunku w podróży służbową, chyba że z uzasadnionych powodów przełożony jednostki delegującej wyda inne polecenie.

3. W karcie drogowej (ust. 1) w rubryce przeznaczonej do wpisywania numeru inwentarzowego pojazdu jednostka organizacyjna wpisuje słowo „prywatny”; rubryk dotyczących rozliczenia paliwa nie wypełnia się. W uzasadnionych przypadkach przełożony jednostki organizacyjnej może zaznaczyć na karcie drogowej limit przebiegu pojazdu w kilometrach, niezbędnego do wykonania danego zadania służbowego. Dane dotyczące poszczególnych jazd wpisuje do karty drogowej pracownik używający pojazdu prywatnego w spra-

wach służbowych. Jest on odpowiedzialny za właściwe i zgodne ze stanem faktycznym dokonanie tych wpisów.

§ 4. 1. Dla celów kontroli wyjazdów w sprawach służbowych pojazdami prywatnymi jednostka organizacyjna obowiązana jest założyć i prowadzić osobną książkę „kontroli wydanych kart drogowych samochodu osobowego na pojazdy prywatne”, w której powinny być kolejno wpisywane wydane karty drogowe. Stronice książki powinny być ponumerowane, przesnurowane, a końce sznurów opatrzone odciskiem pieczęci jednostki, pod którym powinien być zamieszczony podpis przełożonego.

2. Książka (ust. 1) powinna zawierać następujące rubryki: liczbę porządkową, nazwisko i imię korzystającego z własnego pojazdu w sprawach służbowych, nr i datę wydanej karty drogowej, cel i miejsce docelowe jazdy oraz uwagi.

§ 5. 1. Za użycie pojazdu prywatnego w sprawach służbowych właścicielowi pojazdu przysługuje od jednostki organizacyjnej zwrot kosztów użycia pojazdu w wysokości ustalonej osobnym zarządzeniem.

2. Zwrot kosztów użycia pojazdu prywatnego przysługuje za przejazd drogą nadającą się do przejazdu samochodem, ustaloną przez przełożonego jednostki organizacyjnej, chyba że ze wskazań licznika kilometrowego wynika, iż faktyczny przejazd został wykonany drogą krótszą.

§ 6. Używanie pojazdów prywatnych w sprawach służbowych może odbywać się tylko w ramach posiadanych przez jednostkę organizacyjną rocznych limitów finansowych na podróże służbowe.

§ 7. Za niecelowe, niezgodne z przepisami i nieekonomiczne używanie pojazdu prywatnego w sprawach służbowych ponosi odpowiedzialność przełożony jednostki organizacyjnej.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Transportu Drogowego i Lotniczego: J. Rustecki

724

ZARZĄDZENIE PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU WYDAWNICTW, PRZEMYSŁU GRAFICZNEGO I KSIĘGARSTWA

z dnia 17 kwietnia 1956 r.

w sprawie stawek wynagrodzeń za opracowanie edytorskie słowników technicznych i inne prace pomocnicze przy opracowywaniu tych słowników, wykonane w trybie prac zleconych przez państwowe przedsiębiorstwa wydawnicze.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 2 sierpnia 1951 r. o utworzeniu i zakresie działania Centralnego Urzędu Wydawnictw, Przemysłu Graficznego i Księgarstwa (Dz. U. Nr 41, poz. 309), w porozumieniu z Prezesem Państwowej Komisji Płac zarządza się, co następuje:

§ 1. Państwowe przedsiębiorstwa wydawnicze obowiązane są w umowach zlecenia na opracowanie edytorskie słowników technicznych i inne prace pomocnicze przy opracowywaniu tych słowników ustalać stawki wynagrodzeń według zasad określonych w niniejszym zarządzeniu.

§ 2. 1. Za prace nad programami słowników technicznych

wykonanych na zlecenie ustala się następujące stawki wynagrodzeń w zł za 1 stronicę maszynopisu:

- 1) za opracowanie programu 50 — 75 — 100
- 2) za opiniowanie programu 25 — 37,50 — 50

2. Przez pojęcie „strona maszynopisu” użyte w ust. 1 rozumieć należy 1 stronicę arkusza formatu A 4 zawierającą 2 tysiące znaków typograficznych (uderzeń). Wiersz zaczęty liczy się za cały wiersz (przy ciągłości tekstu).

3. Niepełną stronę tekstu należy obliczać następująco:

- 1) tekst do 7 wierszy za 1/4 stronicy,
- 2) „ od 8 do 15 wierszy za 1/2 stronicy,
- 3) „ od 16 do 24 wierszy za 3/4 stronicy.